

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612209165
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4612209165.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Evy Šiškovéj, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní navrhovateľa zo dňa 10. 11. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 26. septembra 2014 č. k. 9C/499/2012-70 a o odvolaní navrhovateľa zo dňa 04. 12. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 13. novembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 13. 11. 2014 č. k. 9C/499/2012-92 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu domáhal zaplatenia sumy 125,- eur ako náhrady majetkovej škody a sumy 275,- eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Topoľčany) spočívajúcom v nedodržaní lehoty 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia pre súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7Er/9/2009, pričom navrhovateľ tvrdil, že súd o tejto žiadosti rozhodol až dňa 14. 01. 2009 tak, že poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydal, ale s omeškaním viac ako 5 mesiacov. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa po právnej stránke odôvodnil citáciou ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1 vyššie citovaného zákona, ako i ust. § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/, i/ a ust. § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 7Er/9/2009 súd prvého stupňa zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd dňa 08. 01. 2009, a to na základe návrhu oprávneného zo dňa 17. 12. 2008 na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 02. 10. 2008

vydaný v konaní pod sp. zn. SR 09389/08 a exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie dňa 14. 01. 2009.

Navrhovateľ sa v podanom návrhu domáhal zaplata sumy 125,- eur ako majetkovej škody a sumy 275,- eur ako nemajetkovej ujmy. Majetkovú škodu 125,- eur špecifikoval ako účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Náhradu nemajetkovej ujmy v sume 175,- eur navrhovateľ odôvodnil tým, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík, ktoré v podanom návrhu navrhovateľ špecifikoval.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je v celom rozsahu dôvodný, a preto ho zamietol. K odporcom vznesenej námietke premlčania uviedol, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa boli odporcovi doručené dňa 23. 04. 2012. V predmetnej veci bolo exekučné konanie začaté dňa 08. 01. 2009 doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom poverenie bolo vydané dňa 14. 01. 2009. Súd bol toho názoru, že premlčanie začalo plynúť prvý deň po uplynutí lehoty 15 dní na vydanie poverenia od podania návrhu na vykonanie exekúcie. Premlčacia lehota potom uplynula dňom 23. 01. 2012, pričom navrhovateľ sa predbežného prerokovania nároku domáhal dňa 23. 04. 2012 a z toho dôvodu je potom odporcom vznesená námietka premlčania dôvodná.

I napriek premlčaniu nároku navrhovateľa sa súd zaoberal i ďalšími dôvodmi pre zamietnutie podaného návrhu. Uviedol, že dňa 14. 01. 2009 Okresný súd Topoľčany vydal poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie, pričom súdny exekútor podaním zo dňa 13. 09. 2011, ktoré bolo súdu doručené dňa 26. 09. 2011 vrátil súdu poverenie na vykonanie exekúcie z toho dôvodu, že „predmetné exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania“. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v lehote 6 dní a nie s omeškaním viac ako 175 dní, ako to uvádza navrhovateľ v podanom návrhu. Je namieste otázka, aká škoda vznikla navrhovateľovi, keď poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v lehote a jeho pohľadávka bola dokonca aj vymožená. K jej vymoženiu došlo ešte pred podaním predmetného návrhu na súd, o čom musel mať navrhovateľ vedomosť. Už z uvedeného vyplýva, že údaje navrhovateľa sú nesprávne, zavádzajúce a navrhovateľ ako oprávnený nemal vo veci prehľad, a teda jeho údaje uvádzané v návrhu vyznievajú nedôveryhodne.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok, a to: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne. V prípade, ak chyba čo i len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno je vždy na poškodenom, a teda v predmetnej veci na navrhovateľovi.

Zákon nedefinuje pojem nesprávny úradný postup, a preto podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na uplatnené náhrady z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia pristúpil až po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdu. Nie je zrejmé, z akých údajov vychádzal navrhovateľ, keď v podanom návrhu tvrdil, že súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až 14. 01. 2009, pričom z týchto údajov odvíja i návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Z predloženého exekučného spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 7Er/9/2009 je však zrejmé, že v predmetnej veci postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu (existencie prieťahov v konaní). Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu, najmä však podľa týchto základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody.

V predmetnej veci nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu (existencia prietahov v konaní), v dôsledku čoho nemohol navrhovateľovi vzniknúť ani ním uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a nebola teda splnená ani podmienka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako i jej rozsah. Nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť odporcu za škodu uplatnenú navrhovateľom a z tohto dôvodu sa súd bližšie nezaoberal navrhovateľom predloženým znaleckým posudkom ohľadne stanovenia majetkovej škody. Nevidel dôvod, aby sa zaoberal prípadnou výškou škody, keď mal zato, že nebola preukázaná existencia zodpovednostných predpokladov pre vznik zodpovednosti za ňu.

Odporca vo vyjadrení k návrhu uviedol, že navrhovateľ si svoj nárok na súde uplatnil predčasne. Navrhovateľ sa so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na odporcu, pričom návrh na súd podal skôr ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. I keď návrh bol podaný pred uplynutím lehoty 6 mesiacov, ku dňu rozhodovania súdu o tomto návrhu už bolo zrejmé, že odporca nárok navrhovateľa neuznal a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo i z vyjadrenia odporcu, a preto súd mal zato, že v čase rozhodovania súdu už šesťmesačná lehota uplynula, v dôsledku čoho potom nárok navrhovateľa nemožno považovať za predčasne podaný.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd však nemohol založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na

čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

K zamietnutiu návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa mu takto znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, pričom na zamietnutie znaleckého dokazovania neboli žiadne udržateľné dôvody, nakoľko takéto dokazovanie je na mieste nariadiť tam, kde je výšku škody potrebné určiť s použitím odborných znalostí, ktorá právna veda neposkytuje. Opätovne zdôraznil, že súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku tvrdil, že navrhovateľ nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, je zrejmé, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, aké konkrétne náklady navrhovateľ vynaložil v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Navrhovateľ požiadal o vypracovanie znaleckého posudku ešte 01. 03. 2013 a jeho vypracovanie je tak dôkladné a vzhľadom na množstvo spracovaných podkladov bolo tak zložitá, že trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívna, ktorú navrhovateľ nemohol ovplyvniť a vzhľadom na plynutie premlčacích lehôt bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to i situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom, nakoľko nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Navrhovateľ bol toho názoru, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

K otázke premlčania navrhovateľ uviedol, že nesúhlasí s tým, ako súd vyhodnotil odporcom vnesenú námietku premlčania a k premlčaniu jeho právo nedošlo, nakoľko ako zásadný moment pri posudzovaní námietky premlčania súd zvažuje, kedy sa poškodený dozvedel o škode. V predmetnej veci však súd nepriradil pojmu „škoda“ reálny význam a nespojil ho s konkrétnou škodou, ktorú si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje. Poukázal na ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré upravuje subjektívnu premlčaciu dobu tri roky a taktiež poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 3Cdo/145/2004. Zdôraznil, že o majetkovej škode spočívajúcej v náhrade účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, sa dozvedel vtedy, keď nastali skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. O majetkovej škode sa teda dozvedel vtedy, keď reálne vynaložil majetkové prostriedky v spojení s konkrétnou potrebou sanácie stavu omeškania

v rozhodovaní a tieto prostriedky bolo možné určiť konkrétnou sumou v peniazoch. Moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode, je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom. O nemajetkovej ujme spočívajúcej v porušení práva na rozhodnutie o podanom návrhu v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa navrhovateľ dozvedel až momentom, kedy definované práva prestali byť porušované. Len vtedy sa mu mohol stať známy rozsah porušenia jeho práv, ktorý bolo možné odškodniť finančnou satisfakciou v konkrétnej výške, čo znamená, že práva navrhovateľa prestali byť porušované až vtedy, keď sa dozvedel o vydaní rozhodnutia, pretože tým došlo zároveň k ukončeniu nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ taktiež poznamenal, že v predmetnej veci mal byť aplikovaný všeobecný právny predpis, a to ust. § 102 zák. č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník) v znení neskorších predpisov, z dôvodu, že i pri nesprávnom úradnom postupe zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá podmienku uplatniť právo na náhradu škody voči zodpovednej osobe, a to formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že ak bol tento doručený súdu v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu a bol podaný z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto svojho tvrdenia navrhovateľ poukázal na judikatúru krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 9Co/174/2014).

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Súd prvého stupňa dňa 13. 11. 2014 vydal uznesenie v konaní pod sp. zn. 9C/499/2012, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a/, Sadzobníka súdnych poplatkov a zároveň navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod zrušenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí i Krajský súd v Žiline (napr. uznesenie zo dňa 30. 07. 2013 v konaní pod sp. zn. 8Co 295/2013). Navrhovateľ uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy". Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona,

v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Zároveň navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby súd prvého stupňa podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a svoje napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že obe odvolania navrhovateľa boli podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňajú zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Odvolací súd preskúmal obe odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa ako i konania, ktoré im predchádzali a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 26. 09. 2014 ani proti uzneseniu zo dňa 13. 11. 2014 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť navrhovateľa za podanie odvolania. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2008, teda v čase začatia exekučného konania, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk,

ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 10. 2012 (teda i v čase začatia odvolacieho konania v predmetnej veci), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je:
a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu,
V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.
Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje

výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 275,- eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7Er/9/2009. Majetková škoda 125,- eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Tieto náklady pozostávali podľa navrhovateľa zo sumy 70,- eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- eur vynaloženej na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur vynaloženej na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia by dodržal zákonom stanovenú lehotu. Odvolací súd k tomu uvádza a je nepochybné, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej mu dňa 08. 01. 2009 rozhodol v zákonom stanovenej lehote dňa 14. 01. 2009, keď súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie v predmetnej exekučnej veci a poverenie na vykonanie exekúcie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 19. 01. 2009.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že navrhovateľ podaný návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil okrem iného i na tom, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonom stanovených predpokladov na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd je toho názoru, že zákonom stanovená 15 dňová lehota na udelenie poverenia pre súdneho exekútora neplatila v prípade, ak súd zistil rozpor žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a od 01. 06. 2010 neplatila ani v prípade, ak sa jednalo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/, d/ zák. č. 233/1995 Z. z. súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, teda v prípade, ak sa exekúcia mala vykonať na podklade notárskych zápisníc a vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Až od 01. 06. 2011 bol do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ vyššie citovaného zákona ako exekučný titul zavedený rozhodcovský rozsudok a podľa názoru odvolacieho súdu teda až od 01. 06. 2011 neplatila zákonom stanovená 15 dňová lehota na udelenie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v prípade, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Z uvedeného potom vyplýva, že v čase začatia exekučného konania v predmetnej exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7Er/9/2009, teda dňa 17. 12. 2008 (keď bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) platila pre rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul 15 dňová lehota na udelenie poverenia pre súdneho exekútora v prípade, ak súd nezistil rozpor tohto exekučného titulu so zákonom. V čase začatia exekučného konania teda platila 15 dňová lehota i na udelenie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a táto bola i dodržaná, v dôsledku čoho súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej

škody a nemajetkovej ujmy zamietol i z dôvodu nepreukázania ich vzniku v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu.

Z postupu exekučného súdu, ktorý v zákonom stanovenej lehote vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie teda nemožno vyvodíť vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že majetkovú škodu v sume 125,- eur vyčíslenú navrhovateľom nemožno považovať za skutočnú škodu, nakoľko navrhovateľ vznik škody v tejto sume žiadnym spôsobom nepreukázal. Navrhovateľom vyčíslená výška škody je spochybnená i s poukazom na obsah spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 7Er/9/2009, v ktorom sa nenachádzajú žiadne navrhovateľom tvrdené písomné urgencie adresované exekučnému súdu, čo znamená, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie ním tvrdených nákladov spojených s administratívnym spracovaním textov urgencií, vyhotovovaním urgencií, nákladov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi. Navyše je potrebné uviesť, že exekučné konanie bolo podľa oznámenia súdneho exekútora zo dňa 13. 09. 2011 ukončené vymožením pohľadávky, jej príslušenstva, ako i trov exekučného konania a súdny exekútor poverenie zo dňa 14. 01. 2009 vrátil exekučnému súdu dňa 26. 09. 2011. Nie je teda zrejme, aká majetková škoda, resp. nemajetková ujma mala navrhovateľovi vzniknúť a v dôsledku čoho. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7Er/9/2009, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 125,- eur.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 275,- eur (t. j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x 5 mesiacov navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu, pričom podľa jeho tvrdenia vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, ktorý za primerané finančné zadosťučinenie a satisfakciu považuje sumu 660,- eur ročne) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že všetky nálezy Ústavného súdu SR (senátu III. ÚS), na ktoré navrhovateľ poukazoval v podanom návrhu sa týkajú fyzických osôb, ktorým bolo priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prieťahy v konaní. Taktiež ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejme, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. I v prípade nedodržania zákonom stanovenej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (čo v predmetnej exekučnej veci nebolo preukázané) teda automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vyvolaním rizík (zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvencia povinného), ako i neexistenciou vnútroštátneho účinného prostriedku nápravy vzniknutej situácie, zásahom do jeho nárokov a práv, vyvolaním frustrácie, úzkosti, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánikom jeho už vytvorených podnikateľských aktivít a neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7Er/9/2009 bola doručená exekučnému súdu dňa 08. 01. 2009 a súd vydal poverenie dňa 14. 01. 2009, teda v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote na vydanie poverenia, a nie s omeškaním viac ako 175 dní, ako to tvrdí navrhovateľ a túto okolnosť je tiež potrebné vziať do úvahy pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predloženej exekučnej spise sa nenachádzajú žiadne navrhovateľom tvrdené urgencie a nie sú preukázané ani žiadne jeho náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu (dňa 08. 01. 2009) a rozhodnutím o nej (dňa 14. 01. 2009). V predmetnej exekučnej veci teda neboli (ani nemohli byť) konštatované prieťahy v konaní a nejedná sa (ani sa nemôže jednáť) ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne

mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), resp. ovplyvniť správanie jeho štatutárnych zástupcov, pričom neboli preukázané ani riziká, na ktoré navrhovateľ poukazyval. Navyše je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie

navrhovateľa za nedôvodné. V postupe súdu prvého stupňa nemožno konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom, ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu v predmetnej veci. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii exekučný súdny spis Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 7Er/9/2009, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Ani nevykonanie, resp. nevyhodnotenie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie navrhnutého dokazovania, resp. neoboznámenie sa s predloženým znaleckým posudkom) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP). Navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa pojednávania na súde prvého stupňa konaného dňa 26. 09. 2014 nezúčastnili, pričom právny zástupca navrhovateľa mal doručenie predvolania radne a včas vykázané dňom 30. 06. 2014. Je potrebné uviesť, že prvý termín pojednávania v predmetnej veci bol určený na 25. 06. 2014 a právny zástupca navrhovateľa svoju neúčasť na tomto pojednávaní ospravedlnil mailovým podaním zo dňa 24. 06. 2014 a žiadal o jeho odročenie (z dôvodu účasti na inom pojednávaní). Súd tejto žiadosti právneho zástupcu navrhovateľa vyhovel a pojednávanie odročil na 26. 09. 2014, na ktoré sa však právny zástupca bez ospravedlnenia nedostavil a nepožiadaval ani o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď predmetnú vec prejednal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. V postupe súdu prvého stupňa nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom, ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci (napr. oboznamovaním sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 ako sa toho domáhal navrhovateľ v podanom odvolaní) by bolo, s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázané základné a zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za majetkovú a nemajetkovú ujmu, nadbytočné a nehospodárne.

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Topoľčany vedeným pod sp. zn. 7Er/9/2009 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 175 dní sa nezakladá na pravde a k navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu nedošlo. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 17. 12. 2008 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 08. 01. 2009, pričom exekučný súd poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora vydal dňa 14. 01. 2009. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný 175 dní, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu. Zároveň je potrebné uviesť, že v exekučnom spise vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7Er/9/2009 sa nenachádza žiadna žiadosť o pokračovanie v konaní, resp. sťažnosť na prietahy v konaní alebo iná urgencia navrhovateľa a nezodpovedá potom skutočnosti tvrdenie navrhovateľa v podanom návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, že mal náklady na spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, resp. náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa a ani taký nesprávny úradný postup v dôsledku ktorého by navrhovateľovi vznikla majetková škoda, bolo nadbytočné a nehospodárne vykonávať dokazovanie na preukázanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody. Z tohto dôvodu sa súd prvého stupňa v konaní bližšie nezaoberal ani navrhovateľom predloženým znaleckým posudkom

ohľadne stanovenia majetkovej škody, čo vo svojom rozhodnutí i zdôvodnil. Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci (oboznamovaním sa so znaleckým posudkom, ako sa toho domáhal navrhovateľ v podanom odvolaní) by bolo, s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, nadbytočné a nehospodárne.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Odvolací súd k tomu uvádza, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu (poverenie pre súdneho exekútora vydal v zákonom stanovenej lehote), čo znamená, že nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepochybil a jeho konaním nedošlo k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého navrhovateľ odvíja svoj nárok, v dôsledku čoho nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že navrhovateľom uplatnený nárok považuje za premlčaný, s čím navrhovateľ v podanom odvolaní nesúhlasil. S poukazom na vyššie uvedené dôvody zamietnutia návrhu navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je odvolací súd toho názoru, že posudzovanie otázky premlčania ako samostatného, resp. ďalšieho dôvodu zamietnutia návrhu je v rozpore so zásadou procesnej ekonómie a zároveň je bezpredmetné, nakoľko premlčanie nároku predpokladá jeho existenciu a táto je v predmetnej veci mimo rámca akýchkoľvek pochybností vylúčená.

Keďže v danej veci nebol navrhovateľom podaný návrh na prerušenie konania, ako uvádza navrhovateľ v odvolaní, súd prvého stupňa nemohol o takomto návrhu navrhovateľa ani rozhodovať.

Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie navrhovateľa zo dňa 04. 12. 2014 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 13. 11. 2014 v konaní pod sp. 9C/499/2012, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20,- eur za podanie odvolania. Navrhovateľ v podanom odvolaní zo dňa 04. 12. 2014 (proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie - odvolacie konanie sa vedie na odvolacom súde pod sp. zn. 11Co/9/2015) používa v podstate argumentáciu spočívajúcu v tom, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, nakoľko samotné konanie v predmetnej veci, v ktorom sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa začalo pred 01. 10. 2012, kedy podal na súd návrh a v tom čase s poukazom na ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. S poukazom na uvedené potom i argumentácia odvolacieho súdu bude spočívať v nasledovných konštatovaniach.

Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, odvolania alebo dovolania, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne postupoval, keď navrhovateľovi uznesením uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, za podanie odvolania zo dňa 10. 11. 2014 proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 26. 09. 2014 č. k. 9C/499/2012-70.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam navrhovateľa v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 13. 11. 2014 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie) odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10.

2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 10. 11. 2014), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 11. 11. 2014 nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti". Povinnosťou navrhovateľa bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak navrhovateľ neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením a tento súdny poplatok sa bude vymáhať v prípade, ak ho navrhovateľ nezaplatí dobrovoľne.

Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, ako to tvrdil navrhovateľ v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespomínať odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

V predmetnej veci teda súd prvého stupňa postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotný návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Zo žiadneho ustanovenia vyššie citovaného zákona nemožno vyvodiť záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako na to poukazuje navrhovateľ v podanom odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvého stupňa i postupoval, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v správnej výške, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

Odvolacie konanie je samostatným konaním (v ktorom sa rozhoduje o odvolaní) a navrhovateľovi ako odvolateľovi v súvislosti s podaním odvolania zo dňa 10. 11. 2014 vznikla poplatková povinnosť. Je nesporné, že odvolacie konanie sa začalo po 30. 09. 2012, a preto vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa je potrebné posúdiť i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to ust. § 18ca vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Navrhovateľ podal odvolanie zo dňa 10. 11. 2014, ktoré bolo doručené súdu dňa 11. 11. 2014 a v tento deň sa začalo odvolacie konanie, pričom ale súdny poplatok za odvolanie nezaplatil.

K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní zo dňa 04. 12. 2014, že napadnuté uznesenie zo dňa 13. 11. 2014 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o

súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje, vrátane správnej citácie právnych predpisov, podľa ktorých súd prvého stupňa rozhodoval.

V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľa odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľa i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš a Okresného súdu Ružomberok, ktorým tieto sudy zamietli návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za podané odvolanie bola navrhovateľovi uznesením uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok a krajské sudy (Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 548/2013, uznesením zo dňa 05. 09. 2013 v konaní pod sp. zn. 16 Co 538/2013 a Krajský súd v Žiline uznesením z 25. 07. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 320/2013) potvrdili uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti navrhovateľovi. Jedná sa teda o skutkovo totožnú situáciu pri vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy v prípade odvolacieho konania začatého po 30. 09. 2012, nakoľko i odvolacie konanie v tejto predmetnej veci sa začalo po 30. 09. 2012, teda v čase, keď už podanie odvolania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podliehalo poplatkovej povinnosti.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.